

פגזין חסידי ברסלב #4 | פרשת וישב | יצא לאור לקראת קיבוץ שבת חנוכה תשפ"ד

האוויר הנח והזך

ביחד נשרה את האוירבה הזכה

כדאי הוא שמעון

האש שבערה בבני ברק שלפני יובל שנים:
ריאיון מרתק ומעורר אהבת קדומים עם
הגה"ח רבי שמעון טייכנר שליט"א

סיכום פעילות

האוויר הנח והזך
בציון הקדוש

כרטיס בודד שהציל

סיפור אפתי: יהודי
שפצא את הדרך

תוכן העניינים

04 | כדאי הוא ר' שמעון

האש שבערה בניברק שלפני יובל שנים:
ריאיון מרתק ומעורר אהבת קדומים
עם הגה"ח רבי שמעון טייכנר שליט"א
כתיבת ריאיון | נ. סטאריק

22 | כוטיס בודז שהציל

יהודי שמצא את הדרך:
סיפור אמתי שהחל בימי הקיבוץ
ראש־השנה האחרון וממשיך עד להיום
כתיבה | דויד וינשטון

29 | סיכום פעילות

הפעילות הברוכה שעוררה את אנ"ש
לטהר את הציון הקדוש ולהשרות בו
את ה'אוויר הנח והזך' בדרך התורה
כתיבה | יאיר לדרמן

יוצא לאור ע"י

ארגון 'האוויר הנח והזך'
ליצרת קשר
073.351.88.54
ניתן להתקשר ולהשאיר הודעה

קרדיט תמונות היסטוריות

ארכיונו של ר' לייבל ברגר, אהרן
ברגר, גנזי ברסלב

עיצוב גרפי ועריכה גרפית

Eagle Group
845 276 4090

הודעה משמחת

בחסדי שמים הודפסו בשבוע
האחרון למעלה מ-10,000
חבורות של "סדר הדלקת
נרות חנוכה- ברסלב"
במהדורת פאר והדר, עם
אותיות גדולות ומאירות
עיניים שהופצו חינם בכל
ריכוזי אנ"ש ברחבי ארץ
הקודש ובעיר אומן ובעזרת
ה' ניתן לקבלם אצל גבאי
הבית הכנסת שלכם -
מנחת שי מאת
'האוויר הנח והזך'.

לאחר בקשות חוזרות ונשנות
מכאלו שטרם
קבלו את "סדר הדלקת
נרות חנוכה - ברסלב", הננו
להודיע כי ניתן להשאיר
הודעה בקו 'הנח והזך'
073.351.88.45 שלוחה 5.
ובל"נ נחזור אליכם בהקדם.

לקראת ימי החנוכה תשפ"ד

הנה זה בא אור קדושת ימי החנוכה בהם מתגלים ונפתחים שוב שערי ניסים ונפלאות לכל החפץ להגאל מגלות יון שהיא אחת מארבע מלכויות של כוחות הרע המקיפים את כל אחד ואחד מאיתנו בכלליות ובפרטיות. כולנו זקוקים ומוכרחים ל"תוקף הנס של חנוכה שנעשה בכל שנה ושנה בכל דור ודור, שהוא להכניע את מלכות יון הרשעה שמתגברת בכל פעם במניעות, עיכובים, מחשבות ורעיונים רעים ומטונפת מאד, עד שכמעט וחלילה אין תקוה לצאת מהם" (ליקוטי הלכות, בציעת הפת ה', ג). נס מופלא זה הינו הכח האלוקי שנמשך ע"י יוחנן כהן גדול ובניו, והתרחש 'בימים ההם' בסוף ימי בנין ה'בית שני' וכולו היה כהכנה לימי הגלות (ראה ליקוטי הלכות כלאי בהמה ד, ט), וכך גם ב'זמן הזה', בימינו אלה, אשר "האררת הנס הזה נמשכת עלינו בכל שנה ושנה שעל ידי זה אנו מתקיימים בגלות הארוך הזה" (ליקוטי הלכות, מתנה ה', ג), וכל עניינו לתת בידינו את הכלים הראויים איך להתקיים בימי הגלות שנועדו להמשיך ניסים חדשים כבימים ההם גם בזמן הזה.

לדאבון לב זקוקים אנו לישועה גדולה מאד בימינו אלה, מול התגברות ה"טרייף פסול" ההולך ומתפשט בעולם, כאשר הסט"א וכל חילותיו הכריזו מלחמת חורמה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן, והיא מתנהלת מכל החזיתות לרבות מהאוויר ומהים, כולו אומר להשכיחם תורתך ולהעבירם מעל חוקי רצוניך - להעבירם על דתם ועל דעת קונם בדמות של נסינות שונים ומשונים הצצים כפטירות אחרי הגשמים, ומאיימים לכלות את כרם בית השם ר"ל היל"ת.

בימי חנוכה המאירים זה הזמן להמשיך את הנס והפלא לעצור בעד המשחית ולהמשיך מגן ומחסה מפני מי המבול השוטפים, והחודרים בעקבתא דמשיחא אפי' בליבות הכשרים רח"ל, וכדבריו של מוהרנ"ת זי"ע: "גדולת קדושת חנוכה שממשיכין אז כל אחד ואחד בביתו קדושת נרות המנורה, שעל ידי זה מכניעין בכל שנה מלכות הרשעה שרצו להשכיח תורתו וגזרו אז כמה שמדות על ישראל, ומובא בספרי קודש מגודל נוראות קדושת חנוכה שהוא בחינת הדלקת נרות המנורה, עד שגם בימי נח תיכף אחר המבול באה היונה 'והנה עלה זית טרף בפיה' שמרמז על שמן המנורה שהוא בחינת חנוכה שמציל משטף מים רבים מימי המבול המתגברים בכל דור בכל פעם להחריב את העולם ח"ו ולולא נרות המנורה בחינת נר חנוכה כבר אבדה פליטת יהודה מן העולם" (ליקוטי הלכות, ברכת השחר ה', מח). נתגבר בבטחון על ידי הודאה והתבוננות בחסדי ה' בעבה, ומכך נשאב חיזוק וכח לצעוק על להבא, הוא עמד לנו בעת צרה בימים ההם והוא יעמוד לנו גם עתה בעת צרתנו לתת לנו תקוה ולתת גיבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים, בפלאי פלאות.

רק חזק ונתחזק להאמין כי ה' אלוקינו עמנו "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו". לא ניתן לכפירת "אין לכם חלק באלוקי ישראל" לקרר חלילה את תוקף שוועתנו, והיא שתהא לנו למבטח להפר עצת אויבינו ולבטל כל הגזירות הקשות מאתנו ומעל כל אחינו בית ישראל האהובים בעולם כולו, ולהחיש גאולתנו ופדות נפשנו.

האש
ברק של
ריאיון
אהב
עם הגה
טייב

נדאי
הוא

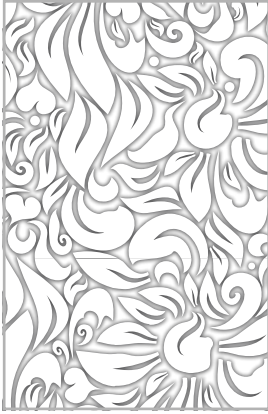
ר'

שמעון

כתיבה | נ. סטאריק
עריכה | יהודא טל
צילום | אברהם שלמוי

שבערה בבני-
פני יובל שנים:
מרתק ומעורר
בת קדומים
"ח רבי שפעון
נר שליט"א

קריאה של שאגה! | חיל ורעדה | כדאי הוא ר' שמעון | מחיקו
של מרן החזו"א לצילו של רבינו | בין ישיבת פונוביז' לישי-
בת גרודנא | טפיחת השכם ששינתה את חיי | חבורתו של
הגה"ח רבי נתן ליברמנש | הכמיהה לדעת מה ומי הוא אותו
'צדיק' | הריקוד הנסתר... | חבורת המקורבים - די 'ליטווישע
הערצער' | הנסיעה הראשונה לעיר הגעגועים אומן | הכיסו-
פים | "האט אזוי, האט אזוי, האבן מיר געדאוונט" | "כי ככה זה
הולך היום" | הכנה דרבה | צ'ינוו הַקְדוּשׁ קְדֵשׁ קְדָשִׁים | תנאי
להצלחת הרפואה | דְּעַר רַבִּי אִיז דָּא! | "בלעדיך אינני יכול" |
להדמות ליראי השם | עלינו מוטל להגביר את המודעות | על
כתיפך מוטלת אחריות על | רבינו צריך אותנו | כרטיס כניסה
ל"לפני ולפנים" | במה מיוחסים המשרתים אף יותר מהשרים?

מחיקו של מח החזו"א לצילו של רבינו

■ **שאלה: ראשית דבר, כמדומני שכבודו הינו בן למשפחה עם הווי ליטאי, משפחה המקורבת למרן החזו"א זצ"ל, כך שהורתו ולידתו הייתה בין צור-בים ולמדנים רחוקים למדי מעולמו של הצדיק, לכאורה הם יקומים שונים בעולמם שלהם, ישנם אנשים שהם מנו-גדים לחסידות בכלל ולברסלב בפרט, אם כן איך זה שכבודו זכה להתוודע ולהתקרב לאורו הבהירה של רבינו הקדוש?**

תשובה: אכן, אבי הרה"ח ר' אברהם מנחם טייכנר זצ"ל עלה בבחרותו לארץ ישראל, זה היה בשנת תרצ"ד - כלומר לפני 90 שנה בדיוק, כאן בארץ הוא התקרב מאוד למרן החזו"א זצ"ל, כך

ריאה של שאגה: רוח של התעוררות אופפת את היקום, רוח של עדנה והתחדשות, רוח של בנים השבים לכור מחצבתם, זה בכה וזה בכה, אך זה ברור לכל – האיתות משמים היה מידי כואב מאשר נוכל להתהלך מעדנות לצידו ולהתעלם, הצלקות, הדם שלא הגליד, הפצעים הפעורים מהווים קריאה, אם לא שאגה, של אב לבניו; שובו בנים שובבים! קריאה של חיבה איתותים וסימנים הכי נוקבים שרק יש.

חיל ורעדה: לאור ההתעוררות הרבתית הנושבת לא-חרונה בענין שמירת קדושת ציון רביה"ק עניין שעד זה לא מכבר היה ברור לכל פעוט הנוגע בשולי משנתו של הצדיק שאם בקדושתו אין לנו צל צילו של השגה, הרי כי ציונו הק' הוא ענין טמיר ונעלם, וכידוע החיל והרעדה שאפפה את הבאים בשעריו עד זה לא מכבר - הדור שלפנינו דור דעה.

באנו בזאת לשוחח ולהתעורר לחלוק תבונות ולדלות מר-גליות מפייהם של אלו שעדיין צרובה בליבם הלהט שאפפה אים העולים לרגל, נוכח פני ה'.

כדאי הוא ר' שמעון: והפעם בחרנו לקיים ריאיון עם הגה"ח רבי שמעון טייכנר שליט"א מחשובי משפיעי אנ"ש, אשר ידיו רב לו בעסק התשובה, משיב שנים רבות בנים אבנ"דים, לאביהם שבשמים, נשמע את אשר בפיו ונעורר את הלב, בין היתר נשוחח על סיפורו האישי שלו ועל התקרבותו לאור האורות צדיק יסוד העולם רבינו הקדוש הנגמ"ח זיע"א, נצלול באחת אל עולמות מופלאים בברסלב הקטנטנה של לפני כיובל שנים, בואכה לעולמות עליונים מאבקים נועזים של עלם צעיר בכל המקובל בסביבתו, לצד הבנה עמוקה במסע הקסום של הנשמה שלי, שלך ושל כולנו... ישבנו שם כשעתיים שעברו ביעף רק צביטות אגרסיביות היו אולי מד-כירות לנו שעדיין אנו בעולם החומר, נשאבנו לעולמות מסוג אחר, ללב הלוהט על כל רבדיו.

מֶרְן הַחֲזוּ"א זצ"ל

פּוֹנוֹבִיז' בִּיסוּדָה

הַבַּחֲוֹר רַבִּי אַבְרָהָם מֵרַדְכִי פֶלְבֵּרבוֹיִם

שבהגיעי לימי הבחרות נכנסתי לישיבת פונוביז' המעטירה.

בין ישיבת פונוביז' לשיבת גרודנא

בשנת תשכ"ה הייתי עלם צעיר בן ישיבה, מתהלך בפרוזדוריה של פונוביז' ומתעדן על כל 'קנייטש' של קצות ונתיבות, בשונה למקור רבים אחרים שהתמריץ להתקרבותם לברסלב הוא מהמורות ופצעים, אני לכשעצמי הייתי לכאורה צועד בתלם, עיני לא פזלו לשדות אחרים ודי היה לי בקו של חרובים שהוכן בשבילי, לא ידעתי חסידות מהי ובודאי לא שמעתי על המושגים של ברסלב וגרותיה, מבחינתי עניינים אלו הוכנו במיוחד לאלו שמי' לאו כריסם בש"ס ופוסקים, ובקיאים בכל תג ותג בתורת הנגלה, רק אז הזכות והרשות ביד האדם לנגוע בעולמות תמימים.

באותה תקופה עליתי לשיעור ב' בישיבה קטנה, תחילת דרכי. אז הקים הרב מפונז' ביז' את עולה של 'גרודנא'. לצידה של פונוביז' הגדולה והמעטירה הוקמו אז מסגרות תור-ניות יותר ממוקדות ופרטניות, אלו אשר מנין התלמידים אינם עולים בקנה מדה אדיר כי-ישיבת פונוביז' האם, 'גרודנא' - אז - אחת מהם, ישיבה מצומצמת אשר הושקע בה הון וממון להרבות פעלים לתורה ויראה, אפי' בפן הגשמי הייתה שם הרחבה יתירה כזו המ' רחיבה דעתו של האדם, הרחיבה המסייעת לשקוע ביתר שאת בהוויות דאביי ורבא, בין הצורבים בני ישיבת 'גרודנא' למד בהתמדה בחור מיוחד ונעלה מאוד ואברהם מרדכי פל' ברבויים שמו, הוא לא נמנה על בחורי השיעור שלי, הוא היה דוקא בחור בשיעור א' ישיבה גדולה, הפער שהיה אז בין גיל לגיל היה מאוד חד וברור, כך שלא היה מכבודו של תלמיד בן

השיעור הגבוה להתייחס לצורבים שאינם בני גילו, דור דור ודורשיו כל אחד מופנם עם חבריו בני גילו וחברי שיעורו.

טפיחת השכם ששינתה את חיי

לפתע אני מקבל מאותו עלם עדין הנפש, טפיחת שכם ידידותית כאשר הוא נוקב בשמי; "שמעון"!!

- אותה טפיחת שכם מאוד הפתיעה אותי, מה רואה בחור חשוב מהשיעורים הגבוהים, לפנות אלי בחור צעיר לימים ועוד להגות את שמי.

אברהם מרדכי ממשיך ושואל אותי בנימה מכבדת - "אני מחפש חברותא להתחזק בעבודת ה', אשמח אם תסכים אתה לה- תחבר אלי יחד, לשוחח עימי, לקבוע זמן קבוע לשוחח ולדבר!".

ההפתעה הייתה בשבילי רעשנית ובו במקום נעניתי לו בראשי בהסכמה.

"בשבת בשעה שתיים עשרה בצהריים בפנימייה, מקובל עליך?" - הוא שואל.

"בודאי" - נעניתי בהתרגשות.

כמובן, לא התמהמהתי מלהגיע, שם שו- חחנו בלהט על התכלית והמהות, על גבולות הגזרה שבין עצבות לשברון לב, בתוך כך הבחנתי שם בקונטרס קטן האוגד בתוכו שני ספרים בשם 'שבחי הר"ן' ושיחות הר"ן, אז לא ידעתי על איזה ר"ן הענין מדבר, אך משום מה סיקרנו אותי אותן שבחים ושיחות, ופנתי איליו בבקשה אם אוכל לשאול אותם ממנו

בתוך כך הבחנתי שם בקונטרס קטן האוגד בתוכו שני ספרים בשם 'שבחי הר"ן' ושיחות הר"ן.

לפני כשני עשורים: רבי נתן ליברמנט בסיום ליקור" טי. מוהר"ן בבית מדרשונו פאר הנחל" מונסי שבארה"ב

החתן רבי אברהם מרדכי פלברבוים ליבלחט"א רבי נתן ליברמנט, כותב הכתובה הגאון הגדול רבי משה שמואל שפירא זצ"ל ראש ישיבת באר יעקב.

פרדסי בני ברק בהם התבודדו חברות הבחורים

הגעתי לשם בלאט, חשבתי לתומי שאני הנועז היחיד, רק שם הופתעתי לראות הרבה מחבריי, לצד בחורים נוספים משיבות לי-טאיות אחרות שהשתתפו גם הם באותו שיעור וגמעו בצמא את דבריו. השיעורים היו אפופים בלהט, שונה לח-לוטין ממה שהכרתי.

אותה טבילת אש נהפכה לעניין קבוע, כך שראיתי את עצמי מידי שבוע בשבוע צועד לצד חברי למקום השיעור.

בל תשלה את עצמך, עדיין לא הפכתי לברסלבאי. אכן השיעורים היו מדהימים הת-עוררויות התחזקויות זה נתן לי המון דלק במסע החיים, אך עדיין, עדיין לא הוחלט בליבי שאני עובר לצד השני של המתרס.

הכמיהה לדעת מה ומי הוא אותו 'צדיק'

שבת פרשת "פרה"; הפעם לשם שינוי אני מגיע שלא כהרגלי למגיד השיעור המסור - רבי נתן שליט"א, הפעם באופן פרטי לשאל אותה שאלה "קטנה" שמאוד מעסיקה אותי, פניתי אליו ואמרתי לו שאני מאוד נהנה

לכמה ימים, הבחור אברהם מרדכי הסכים, ואני לקחתי את החוברת הקטנה עימי, וכך מידי יום בשעות הצה-רים שכבתי לנוח ועברתי דף אחר דף מהספרים, ומצא-תי בהם דיבורים מיוחדים שלא שמעתי מעולם. נוכ-חתי לראות כי מדובר כאן בצדיק אמיתי. ספרים אלו הכניסו בי השראה מעולם אחר, זה בהחלט עורר בי מי-תרים חבויים אך עדיין לא בכדי שהן יהפכו לצליל וניגון.

חבורתו של הגה"ח רבי נתן ליברמנש

הקשר עם ר' אברהם מרדכי הלך והתהדק ונה-פכתי לאיש שיחו, באחת ההזדמנויות הוא הציע לי לבוא ולשמוע שיעור בלי-קוטי מוהר"ן. השיעור נמסר מבר אוריין המשגיח שלישיבת ברסלב בבני ברק. המשגיח באותם ימים היה לא אחר מהגה"ח רבי נתן ליברמנ-טש שליט"א, מגדולי זקני אנ"ש לאויוש"ט.

שיעור בספרי רבי נחמן מברסלב? זה מעניין, אני יודע שהוא היה צדיק גדול, אם יש מישהו שיכול ללמד שיעור בספריו, זה דבר שיכול להיות מאוד מסקרן - הסכמתי.

הפעם לשם שינוי אני פגיע שלא כהרגלי למגיד השיעור הפסוד רבי נתן שליט"א, והפעם באופן פרטי לשאול אותו שאלה "קטנה" שפאוד פעסיקה אותי

בדורנו, ואת הנוגע למסכת חיינו הפרטית. הדברים קלחו מפיו כממטרות עוז, ועד היום צרובים בלבי אותם יסודות שיצק רבי נתן לנפשי ברשפי אש, על מהותו של הצדיק, על איך שהוא מורה דרכינו ומאיר נתיבותינו, על איך הוא לוקח את נשמותינו מלטשם ומזקקם, איך הוא לא נותן מנוח לנפשתינו, כאשר הוא מעורר את ליבנו על מה אתינא להאי עלמא - למה הגענו לעולם זה.

בד בבד הוא הסביר לי כי על צדיק כזה גדול, חייב שיהיה התנגדות ומוכרח לעבור מחלוקות, וכמו שהיה על יוסף הצדיק מחלוקות, כך על צדיקים וקדושים נשגבים ורמי מעלה, כך גם על רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זי"ע בהכרח שיהיו מחלוקות, וכאשר באמת רוצים להתקרב אליו, ולזכות להיקשר

מהשיעורים, אבל אני רוצה לשוחח על דבר שאני לא מבין מספיק.

רבי נתן שליט"א קבלני במאור פנים - דבר שהוסיף לי לפתוח את אשר בלבבי, ושטחתי בפניו כי שומע אנו רבות בשיעור רים שיש 'צדיק', "הייתי מאוד רוצה לדעת מה זה 'הצדיק' הזה? ומי הוא אותו 'צדיק'?"

ההתעסקות בעניין ה'צדיק' היה עבורי דבר חדש ואפי' מעט מוזר, שלא שמעתי עליו מעולם. רציתי לשמוע יותר בפרוטרוט על העניין ועל מהותו.

רבי נתן שליט"א, כיון שניתנה לו רשות, פתח תיכף את פיו בחוכמה והתחיל להסביר לי בטוב טעם ודעת את תפקידו של הרבי

רבי זאב אטינגר שליט"א

רבי משה בינשטוק שליט"א

רבי יהודה קיפניס שליט"א

רבי ישראל הירש זצ"ל

רבי נחמן גלינסקי זצ"ל

רבי מרדכי טורץ זצ"ל

רבי אברהם מרדכי פלברבוים זצ"ל
עם יב"ח רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

זכורני שבגמר השיחה של אותה השבת הלכתי לבית הורי כולי אחוז שרעפים, ליבי גאה משמחה עילאה שלא מעלמא הדין, כשהגעתי הביתה הרגשתי שאני חייב לרקוד, ופתחתי בריקוד ומחול - כאשר כל עצמותי תאמרנה, עם כאלו כרוכים... כאלו פיזוזים...

לכזה צדיק מופלג, צדיק שיעורר אותנו מה"שינה, לזכות לכל התיקונים הקדושים שניתן לזכות להם בצילו, אזי צריך לרצות באמת ובכל הלב, ולקבל על עצמו שלא להסתכל על המחלוקות כלל וכלל.

אותן הדיבורים שפתחו בפני את האספקלריה המאירה כבשו היטב את ליבי, ובקעו את מוחי, הדברים הבהירים נכנסו לאוזניים קשובות ונפש כמהה, הרגשתי כאילו ואור יקרות מפציע לחיי ומטלטל את כל נימי נפשי.

הכלל, שהוא הצליח להכניס לתוכי - לתוך ראשו של בחור ישיבה ליטאי - שגם היום ישנו בעולם צדיק הדור - שאיליו צריך להיות מבוסלים, על שמו צריך להיקרא, ועל הזכות הגדולה שבדבר.

הריקוד הנסתה...

לא אוכל לשכוח שכאשר יצאתי משם, הייתי כ"שיכורת ולא מיון" אפוף הוד ונפש מטולטלת מרוב שמחה.

ראש החבורה
רבי נתן ליברמנט שליט"א

את התרגשות הגואה ששררה בין אנ"ש אי אפשר לתאר

בקבוצה שלנו היו בחורים רבים מהמגזר הליטאי - ה'ליטווישע הערצער' - אני זוכר את החברותא רבי אברהם מרדכי פלברבוים ז"ל, רבי מרדכי טורץ ז"ל, רבי ישראל הירש ז"ל, רבי שלום יוסף זולברג ז"ל (נפטר לפני כעשרים שנה, התגורר ברחוב דבורה הנביאה בבני ברק והתפלל בבית הכנסת של אנ"ש בישיבת ברסלב), ולהבדיל בין חיים לחיים היו בחבורה גם רבי יהודה קיפניס, האחים רבי משה ורבי נפתלי בינינשטוק, רבי זאב אטינגר שליט"א ועוד. היו איתנו גם אנוסים כאלו שהתקרבו בהיחבא... יש ביניהם כאלו שהם עד היום חסידי ברסלב בלב ונפש אבל בהיחבא... שנה אחרי, התקרב גם רבי נחמן גלינסקי ז"ל, ועוד רבים וטובים בני גילי שגמרו ואמר לחסות בצל הצדיק.

בחבורה היה לנו עוד חבר שכנראה הוא אינו רוצה שידעו משמו, הוא עבר מסכת קשה של מניעות על התקרבותו, לא אשכח כי בעת שהותו בצל הקיבוץ הק' בימי ראש השנה בירושלים עיה"ק, הגיע אביו והכריח אותו לעזוב את המקום, בהבעת מורת רוח קשה על התקרבותו לברסלב - מיני אז גם הוא "אנוס" כאשר כל תהלוכותיו ופעולותיו נעשים בהצנע ובמסתרים. הוא התערה בחברה הליטאית עד שיש לו שם משרה מכובדת מאוד, אך בעמקי לבבו הוא עד היום קשור לנחל הנובע בכל נימי נפשו.

אותם שיעורים נהפכו לחבורה קבועה של בחורים החפצים בדרך אמת. התרוימוות הרוח והלהט שבערה באלו הנמנים על לגיונו של מלך איננה ברת כתיבה, הנסיעות ל'פעלד' עם שבעין הקליון, הסיפורי מעשיות בשבת אחרי תפילה כותיקין, הדרשות הבוררות בשלוש סעודות, כולם הפכו למקשה אחת ומכלול אחיד של חבורת עובדי ה' הלועגים בבוז לכל ההוואי של העולם,

חששתי שיחשבו אותי כאדם שיצא מדעתו - אף אחד לא יבין שמחה זו מה היא עושה, ובכדי שלא הראה כמשוגע ממש ולהסוות, במעט את השמחה שפרצה את הגבולות, לקחתי את אחי הקטן שהיה אז כבן שנה וכאילו הרקדתי אותו, כך שלצופים מן הצד היה הסבר שאיכשהו יניח את הדעת וכס"י בה עלובה למסיבה...

לימים שאלתי את רבי נתן ליברמנש שליט"א אם עדיין זכורה לו אותה השיחה, "איך אוכל לשכוח" - הוא ענה לי. אחרי אותה השיחה, נקפני ליבי וקיננה בי מחשבה כי יתכן והקדמתי את המאוחר, חששתי אולי היו הם דברים חריפים ונוקבים מידי - דיבורים של ריבוי אור, שעלולים לכבות את הנר, כך שהם חלילה ירחיקו אותך ולא תבוא יותר לשמוע את השיעורים, רק כאשר הגעת שוב להשי'תתף בשיעור הבא או אז נחה דעתי ונשמתי לרווחה...

חבורת המקורבים - די 'ליטווישע הערצער'

■ **שאלה: איזה עוד חברים זכורים לכם מאותה חבורה של מקורבים בשיעור אצל רבי נתן ליברמנש שליט"א?**

כאשר כל חשקם ומאוויים הוא רק קרבת
אלוקים ודבקות בדרך האמת.

מיי יתנני כימים ההם, הגעגועים לאותם
זמנים מתוקים, צורבים את כל הנימים.

הנסיעה הראשונה לעיר הגעגועים אומן

■ **שאלה: מה זכור לכם מנסיעתכם
הראשונה לעיר הגעגועים אומן לפקוד
את ציונו הקדוש של רבינו הקדוש?**

תשובה: נסיעתי הראשונה היתה בשנת
תש"ב, שנה אחת אחרי נפילת מסך הברזל,
את ההתרגשות הגואה ששררה בין אנ"ש
המשתתפים בקיבוץ - אי אפשר לתאר, כזיו
הניתן על פני החתן, ההוד שנסוך היה על
פני הציבור ניכר ובולט.

הכיסופים

זכור לי שחשבתי אז, כי עכשיו אני מבין את
דברי הגמ' המתארת את ימי החג בביהמ"ק
בגודל השמחה והדיצה ששררה שם בשמחת
בית השאובה, בזאת שעולי הרגל לא נתנו
תנומה לעפעפיהם כל שבעת ימי החג, תמיד
חשבתי איך שייך במציאות שבן תמותה יוכל
להיות בערנות למשך תקופה כה ממושכת
בלא חטיפת תנומה. אך באותו מעמד הובהר
לי הענין, ראיתי במו עיני איך המשתתפים
בקיבוץ דצים ושמחים בגיל מחד, ובחיל ורעדה
מאידך, במשך כל אותם הימים, כאשר כמעט
ולא נתנו תנומה לעפעפיהם מתחילת הנ-
סיעה עד שובם לאהליהם. כאילו והועתקנו
מעולם החומר לעולם זך יותר, טהור יותר,
טמיר ונעלם.

”האט אזוי, האט אזוי, האבן מיר געדאוונט”

זכורני שבלייל התקדש החג כשהתפ־לנו במיגומטר, עמד לידי יהודי רוסי זקן, מגולח למשעי, מאלו ששתו את כוס התר־עלה ואף שרדו את אימת הקומניזם ונשארו באמונה בקל חי, כאשר קולו של החזן דאז – ר' משה בינינישטוק, החל משתפך באולם התפילה לקול צלילי ה”ברכו” יצא אותו זקן מכליו ודמע בהתרגשות כשהוא מזדעק: ”האט אזוי... האט אזוי... האט אזוי, האבן מיר גע־דאוונט” (אכן כך, כך התפללנו) לפני עשרות שנים בקלויז של שרפי אומן טרם תקומתה של ממלכת הרשע הקומוניסטי, בהיזכרו את התפילות הנוראות שהיו מימים ימימה בקיבוץ באומן. אשרי עין ראתה אלה ההוד והחדוה הגיל והרעדה, נדמה לי שלא תוכלו לתארו בשום אופן.

■ **שאלה: כפי התיאורים הססגוניים שתיארתם נדמה ויש שינוי חד בין ההר־גשים הגואים שהיה לכולם אז, ולבין ההרגשה השורה כהיום. האם תוכלו להצי־ביע ולמקד את הזרקור על סיבת השינוי?**

תשובה: הרבה תשובות יש בדבר, ישנם שתמיד יאמצו לעצמם משפטים של ירידת הדורות וכדו', מושגים שהם בהחלט נכד־נים, אך לא רק בהם ניתן לתלות כל רפיון.

”כי נכה זה הולך היום”

נדמה לי והענין הוא הרבה יותר שורשי ונוקב, דפוס הפעולה של הנוסעים אז היתה תוצאה של שנות געגועים מלווים בשעות ע”ג שעות של התבודדויות, שנים של מניעות

שפעלו והגבירו את החשק יותר ויותר, הם אשר היוו סיבה שיתגברו על כל המהמורות ויטלטלו את עצמם בטלטול הקשה.

אין לדמות אדם שמגיע לצדיק אחרי שנה שלימה של רצונות וכיסופים תפילות וגעגועים בבחינת מתי יבוא לידי ואקיימנו, הדאגה המכרסמת בלב שמא אולי יתגב־רו המניעות ולא אזכה להגיע, וכאשר הוא בסוף כן מצליח להתגבר על הכל, ההתר־גשות והרעדה הם עצומים, לבין אדם אשר הגיע ”כי ככה זה הולך היום” ונפשו לא יכלה לעמוד מול התעמולה האגרסיבית של בעלי האינטרסים למיניהם. לא ניתן לדמות בשום פרמטר זה לזה.

לא זאת היתה המציאות אז, ההמוניות ובליל האנשים שמשתרכים להם ברחובות אומן הוא דבר מבורך וכידוע גודל ריבוי הבתים הנעשית מזה. אך אליה וקוץ בה, לפעמים יכולים לאבד לגמרי את העיקרון שבגללו טל־טלנו את עצמינו עד לשם.

■ **שאלה: מה כן אפשר להגיד לאנ”ש, איך ניתן להחזיר ולו במעט את אותן הת־חושות המרוממות, לחדש ימים מקדם, להתחדש באותו ”אור היקר” ולעורר את הלב?**

תשובה: רבותינו ז”ל לימדונו שבכל דבר שבקדושה צריך הכנה והזמנה. אינו דומה האדם הניגש למצווה, לחג או לכל דבר שב־קדושה, כאשר הוא הכין את עצמו בהכנה דרבה באופן שיעורר את ליבו מקודם בגודל הענין הבא וקרב לפניו על תוכנו ומהותו, לבין אדם אשר נפגש עם הענין באקראיות ובאופן פתאומי. השוני הוא לא רק באופן קיומה של המצווה, כי אם גם בכח ההש־פעות הנשפעות עליו כתוצאה מענין זה.

הכנה דרבה

בכל מסיבה, אירוע, פרוייקט או מיזם, מתאספים אסטרטגים משקללים נתונים, מחשבים הציע וביקוש, ממנים פרוייקטור לענין הלוגיסטי, יחצני"ם על שטח היחצנות, אלו, צוללים לפרטי הפרטים ודנים בהכל, לרבות בזוטות. ברור לכל, שמזם הנעשה ב"אגביות" ולא באופן שורשי וחרושה יסודית של השטח, דינו לכישלון צורם. "לא ככה יוזמים יוזמות" - יסביר כל זאטוט, ואם כן, אז למה בעניינים רוחניים יש ספיקות בענין.

לעניינינו, אם כל אחד יישב עצמו טרם איתו למסע הקודש ו"יחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה" נחשוב ונעמיק היטב, לאיזה רבי גדול שמנו את פעמינו, מה בכוונתי לפעול בנסיעה קדושה זו, ומאיך מה ביכולתי להפסיד אם לא אנצל שם את הזמן כראוי, שקלולים אלו ודאי ישנו לנו את מסע הקודש הן בפ"שטות, ויותר בדרך סגולית ועזרה עילאית, ויהוו תמריץ וזירוז להגיע למקום הנכסף והקדוש, בנפש לוחטת ובאופן שונה לחלוטין, נכון יותר, ראוי וטוב הרבה יותר.

צִיּוּנו הַקְּדוֹשׁ קְדָשׁ קְדָשִׁים

■ **שאלה:** בשנים האחרונות פועלים אנ"ש בלהעלות את רף המודעות, כך שיהיה ברור לכל, ענין שמירת קדושת הציון גדולתה ומעלתה, בקיבוץ ראש השנה האחרון - 'קיבוץ תשפ"ד' זיכנו ה' והתמקדנו בענין התודעה הציבורית שלא להוציא מכשירים שאינם הולמים את קדושת המקום, כאחד שזכה לעלות אומנה ולפקוד את הציון הקדוש החל מהשנים הראשונות לאחר נפילת מסך הברזל, ועד היום - ובעז"ה לאורך שנים

- מה יש לכם לומר בענין זה?

תשובה: רבינו הק' פנה פעם למוהרנ"ת ואמר לו: "אכן, אתה, בלעדי אינך יכול לעשות. אבל אני בלעדיך גם כן איני יכול לעשות כלל!" - זהו דיבור מטלטל, רבינו הקדוש מיחידי הדורות, אשר לגדולתו אין חקר, צריך להזדקק לפעולותיי הדלות? צדיק כ"כ נשגב שעוסק בתיקוני הנשמות הכי נידחות שיש, צריך את העזרה של אדם פשוט כמוני? מה כבר ביכולתי לעשות בכדי לעזור לו?

אלא שכמה שהענין עמוק ונורא, כך הוא גם פשוט.

תנאי להצלחת הרפואה

כאשר אדם נכנס לרופא גדול, הרופא ברוך ד' יודע היטב את מלאכתו, ימים ושנים למד וחקר הדק היטב את הרפואה, וביותר את הנושא בו הוא מתמחה, מני אז הוא מסתדר היטב, הוא יודע בדיוק איך לרקוח סמים עם המינון הנכון בזמן הנכון ובמקום הנכון, אך עם כל מקצועיותו הוא מוכרח לעזרה, אתם יודעים ממי הוא צריך עזרה? לא, לא מרופאים אחרים, הוא גם כבר לא זקוק לספרי המ' רשמים, הכל ברור לו ופרוש לפניו כשמלה, הוא דווקא צריך עזרה מאדם שלא מבין כלום, ושכמעט בכל עניין הוא לא יכול לעזור לו, זה הוא אותו המטופל החולה זה ששרוע לפניו על ערש דוויו, אותו אחד החלוש והפצוע, זה שבקושי מצליח להוציא הגה מפיו ולהניע אבר, ממנו הוא צריך עזרה! אכן כן, אילולי אותו חולה מאמין בכוחו של הרופא ויחשיב את דבריו ניתן לקבוע כבר בתחילת הטיפול שדינו לכישלון, הוא לא יקח את הרופות הנכונות, הוא יזלזל במינון שנתן לו הרופא, הוא ילעג על אזהרותיו של הרופא,

והוא בשום אופן לא יוכל להתרפאות. המינימום שנדרש מאותו חולה, הוא קודם כל לדעת שהוא חולה ואח"כ גם להסב את תשומת לבו שביד הרופא לרפאותו.

דַּעַר רַבִּי אִיז דָּא!

כך זה בחולי הנשמה, כששמת פעמיך אל הרופא הגדול, רביה"ק רופא כל הנפשות - הרופא הכי גדול שיש לחולאים רוחניים, המינימום שנדרש ממך בכדי להתחיל תהליך של טיפול, הוא להאמין שבכוחו לרפאות את פצעריך ולתת מזור לכל תחלואותיך, להאמין בו ולהחשיב את דבריו, להאמין שכל דבריו אמיתיים חיים וקיימים, להאמין שהוא 'רופא' כפשוטו, שאם תצעד לאורו, בודאי תהיה לך רפואה וישועה שלימה, להאמין שכשהוא אומר על עצמו שהוא רבי חי ושהוא נמצא על ציונו, כיוצא מחדר לחדר, זה בדיוק כך!

אמנם לנגד עינינו עומדת רק 'מצבת שיש' ואולי מוקף גם בביליל של אנשים, אך שם במקום קדוש זה, חופפת רוחו נפשו ונשמתו.

הוא רואה אותך, שומע אותך, הוא נחלץ לעזרתך. להאמין בו, זה מתחיל בגישה הפיזית למקומו, באיך אתה ניגש אליו, בירת הכבוד, ביראה ובחיל וברגשות אימה! אכן לא אימה של יראות נפולות, אלא אימה של התרוממות, של דעת ותבונה, לדעת שאני נכנס למקום שאני נכנס, למקום אש שלהבת למקום קודש הקדשים. יש שמה רבי חי שמחכה לי כל השנה ומצפה כבר מתי יבוא 'היענקלה' שלי אני כבר רוצה לעזור לו, אני רואה את הבוץ הכבד בו הוא מתבוסס, יש לי עצות בשבילו יש לי דרכים איך לחלץ אותו מן המיצר, ורק כשמגיעים עם הערכה הזו, הכבוד הזה, עם האמונה הראויה, אז ניתן לקבל

דער רבי איז דא! אפנס לנגד עיננו עופדת רק 'פצבת שישי' ואולי פוקף גם בבלייל של אנשים, אך שם במקום קדוש זה, חופפת רוחו נפשו ונשפתו

בתיקון שלי, למרות כל כוחו האגדי, הוא חייב מאיתי מיצרך קריטי, הוא חייב את האמונה שלי, שנעריך אותו ונאמין ביכולתיו. כאשר באים לתוככי הציון הקדוש ולא מחשיבים את המקום, מוציאים מכשירים שאינם כשרים ואינם הולמים את קדושת המקום, עושים שמה דברים של חולין ואין ניגשים לשם בכבוד

את השפע הנכון, את הרפואה המיוחלת.

"בלעדיך אינני יכול"

זה מה שאמר רבינו הק' למוהרנ"ת "אני בל-עדיך אינני יכול", זה לא נסוב רק על מוהרנ"ת זה נסוב עלי עליך על כולנו. רבינו, בכדי לעסוק

הראוי, זה זלזול ברבינו עצמו, זה חיסרון באמונה בעיקרון שהנך עומד בפני רבי חי הרואה ושומע את כל הגיגותיך. הרי בפני אדם גדול מלך או מושל, לא היית מתנהג ככה נכון? אם כן גם כשעומדים לפני רבינו יש להיזהר בכבודו ובקדושת המקום, וכש־מזלזלים אזי האפקט של המקום פוחת, כי ההשפעה שרבינו משפיע עליך, היא בהתאם לאמונתך בו.

לא חבל? שילמת כ"כ הרבה הון ואון בכדי להגיע לשם, טלטלת את עצמך בטלטולים קשים ומפרכים, במעברי גבול, טרמנלים נידחים, נסיעות של שעות ארוכות, לפחות כשאתה מגיע לשם תוציא את האפקט המרבי, תגיע לשם ברגשי הערכה בכבוד, אל תוציא שם דברים של חולין, - דברים שרבינו יודע שיש לך אך מעדיף שכשאתה מגיע אליו תשאיר אותם בחוץ או לפחות בכיס.

להדמות ליראי השם

■ **שאלה: הדברים נכוחים ונוקבים, חוֹדדים עד עמקי השיתין, אך כן נרצה לחדד בזאת, הרי יש אנשים הטוענים שלא ניתן להגדיר את אופן השתמשותם בכלים אלו כהשתמשות חולין, הם לומדים בזה, אומרים "תיקון הכללי" וכדומה, איך יש באפשרות להסב את תשומת לבם בכדי שישקלו את צעדיהם?**

תשובה: העניין של זלזול וכבוד, הוא לא תמיד בהכרח כפי מה שאני בפועל עושה או מה כוונותי הצפונות להם במעמקי לבי.

לפעמים אדם יכול להתנהג דווקא מבחינתו בסדר, אך הניראות החיצונית היא ניראות מזלזלת. נכון אתה משתמש עם

”צייר בליבך כאילו והנך עופד בהיכל הציון ביחד עם רבבות אנשים סביבך, ובאיזה שהוא שלב פתבקע ציון השיש, ורבינו הקדוש יוצא מקברו במלוא הדרתו, פניו פלאים זיו וקולו צלול וחד כתער, הגיע זמן גאולתכם הוא פבשר בגיל, אך בעיה קטנה ישנה, הוא מצביע עליך ”יענקלה” אני צריך שתביא לי כוס מים פנהר התשליך”

עלינו מוטל להגביר את המודעות

■ **שאלה: ישנם המערערים על הקביעה כאילו ויש אפשרות להנחות דרך לאחרים ולקבוע מסמרות בצביון המקום, וטענתם בפיהם שהציון הקדוש הוא מקום שהפך בחסדי שמים למוקד עליה לרגל מכל רחבי הגלובוס, וכל סוגי האנשים נמשכים אל האור ובאים לשתות מהנחל, ואיך ניתן לקבוע נוסח אחיד איך להתנהג שם?**

תשובה: אכן טעמים אלו מביאים להחלטה

זה בכדי להגיד בזה ”תיקון הכללי”, להתפלל או ללמוד, אך הצופים מן הצד רואים שניתן להוציא מכשיר כזה במקום הקדוש הזה והם אינם מבחינים בין אותו הלומד בו, לאחר המתכתב עם מאן דהו. מבחינת צביון המקום, זהו גם כן רף של זלזול, ולכל אחד יש אחריות אישית לבל יחולל המקום הקדוש חלילה. אדם אינו יכול לומר ”שלום עלי נפשי” - אני מבחינתי אינני עושה עם המכשיר דברים של חולין, כי בפועל צביון המקום נפגם והופך את אט לבעייתי מאד, דבר שמצער מאוד את רבינו הקדוש.

**"פה שאמר
רבינו הק'
לפוהרנ"ת
"אני בלעדיו
אינני יכול", זה
לא נסוב רק על
פוהרנ"ת זה
נסוב עלי עליך
על כולנו".**

על כתפיך מוטלת אחריות על

זכורני לפני שנים רבות כאשר נסעתי עם בני טרם מלאו לו שבע שנים, המתנתי עמו בשער העליה למטוס טרם ההמראה, וכידוע אין הוא מהמקומות שראוי לבר ישראל לחבוש את המשקפיים על עיניו, לכן ישבתי שם בה צטנפות בקרן זוית, ממתין לאות הקריאה שתבשר על תום זמן ההמתנה. חשבתי שזה זמן שאני יכול להשקיע בבני ולהכינו עוד למסע הקדוש, שוחחתי עימו על גודל הנסיעה בו אנו נוסעים ואל המקום בו אנו שועטים, המשל־תי לו אז משל: צייר בליבך כאילו והנך עומד בהיכל הציון ביחד עם רבבות אנשים סביבך, וביאזה שהוא שלב מתבקע ציון השיש, ור־בינו הקדוש יוצא מקברו במלוא הדרתו, פניו מלאים זיו וקולו צלול וחד כתער, הגיע זמן גאולתכם הוא מבשר בגיל, אך בעיה קטנה ישנה, הוא מצביע עליך "יענקלה" אני צריך שתביא לי כוס מים מנהר התשליך המפכה למרגלותינו. מהו גודל הלהט שתאחוז בקרבך,

כי לא מספיק להתעסק בהסברת העניין רק שם באומן ובסביבות הציון, אחרי שכבר הגיעו איך שהגיעו. לא בהכרח שמודעה ופ־רוספקט כזה או אחר ישנו את גישתו של אדם, הדרך הנכונה היא להשקיע בהסברה ובהנגשת המידע עוד לפני הנסיעה, באופן שכשאדם מקבל בליבו את ההחלטה לנסוע אומנה, הוא יבין ויפנים בלבו את משמעות הנסיעה הקדושה, לאיזה מקום קדוש נורא ונשגב הוא מחיש את צעדיו, ובכך יסע עם מבט שונה לחלוטין. אמנם ישנם אנשים ר־חוקים מכל שיג ושיח מעניין זה ובודאי שרבינו הקדוש מקבל בזרועות פתוחות אפילו את הרחוקים ביותר, וכפי שהוא אכן העיד על עצמו שהוא מתעסק עם אלו שהשאלו ת־תיות מתחתיו - מקום משכנם, אך גם להם חייבים להסביר שעל אף שהם מגיעים ל־בינו בקדוש עם כל תחלואות נפשם, עם כל זה, המקום שהם מגיעים אליו שונה ממה שהם מכירים. רבינו הקדוש רוצה שינהגו בו בכבוד הראוי.

כתפו הוטל התפקיד לנקות את המקום ול-
תחזק את כל החסר.

במה מיוחסים המשרתים אף יותר מהשרים?

ולעניינינו אנו, אף בקשר לרביה"ק יש הבאים
לשם ומאחורי גיוסם עבודות נוראות והת-
קשרות איתנה לבעל השדה, אשר מוחם
וליבם נכללים ברוחו של הצדיק באופן כל
ינתק באופן נדיר ויוצא דופן, אך הם בבחינת
שרים ורוזנים. נכון, רבינו מכבד אותם ולוחם
את מלחמתם.

אולם ישנם אחרים פשוטי עם "המנקים",
אלו אשר דואגים שבמקום גניזתו ישרה האוויר
הנח והזך בנועם ה', שתהיה אווירת קדושה
ורוח של זוך וטוהר, הם זוכים להיכנס לחד-
רים הכי פנימיים שאין כל אחד יכול לשזוף
את עינו.

ישבנו שם בנועם, האזנו לדברים שקלחו
מפיו באש לווהטת, ויצאנו משם ברגשות
גואות אפופות הוד. הפקנו לקחים ודלינו מר-
גליות. ההבנה בגודל קדושת ציונו של רבינו
הקדוש הפכה לשונה לחלוטין.

ההבנה הפשוטה שזה לא רק למען כבודו
והערכה למקום הקדוש, אלא חלק עיקרי
מהאמונה שיש לכל אחד ואחד מאתנו, בצדיק
יסוד העולם שאליו אנו שמים את פעמינו,
זה בכדי שנוכל להמשיך משם עם האפקט
הרצוי אליו אנו חותרים ולהשלים באופן נכון
את משימת חיינו.

בלב פועם אמרנו לעצמינו "אשרינו שזכינו".

האחריות הגיל והרעד שיאפפו בליבך, "על
כתפי מוטלת האחריות להביא את הגאולה
מה גדולה הזכות שנפלה בחלקי"

רבינו צריך אותנו

הנמשל הוא בהחלט לא רחוק מהדמיון,
רביה"ק רוצה לתקן את העולם, ברצונו להחיש
את פעמי הגאולה, אך הוא צריך אותנו, הוא
צריך שנבוא אליו, הוא צריך שנאמין בו, הוא
חייב שהאמין שאני נכנס למקום קדוש שלהבת
קודש, אם לא למענך, עשה זאת למען כלל
ישראל, תגיע שם בלהט באש קודש באח-
ריות לקדושת המקום - וגילו ברעדה.

כתיים כניסה ל"לפני ולפנים"

■ **שאלה: הדברים ברורים, ונכונים לכל
בן ישראל באשר הוא.**

לקראת סיום, רצינו לשמוע מה יש בפיהם
לומר לאותם אברכים נמרצים אשר פוע-
לים ללא לאות בהנגשת המידע לעורר את
הלבבות בשמירת כבוד רביה"ק וציונו הק'.
תשובה: אשריהם ואשרי חלקם, זכות
גדולה נתן ה' לידם להיות מן המשמשים את
הרב ממשרתי המלך. ארמונות וטירות של
מלכים ורוזנים, יש מקומות ואגפים ששם
נתונה רשות להיכנס רק לשרים בכירים רמי
דרג, ויש גנזי אוצרות שאף הם לא ישזפו את
עיניהם, רק מקורבי המלך ממעגל הראשון
יזכו להיכנס לשם מזמן לזמן, אך למלך יש
חדר פרטי ששם אין רשות לאף אחד להיכנס,
שם הוא מתייחד עם משפחתו וחי את חייו
האישיים. למרות זאת יש אחד שכן זוכה
להיכנס לפני ולפנים ולראות את היופי מב-
פנים, ולמרבה הפליאה הוא דווקא לא איזה
שר או רוזן ואף אינו משתייך למעמד האצולה
או רם הדרג, אלא דווקא משרת זוטר שעל

לראש השנה בדרך רומים

בודד

ודע, שכל מה שהנחשק גדול ביותר, מזמינים לו מניעות גדולות ביותר, כדי שיתגבר החשק ביותר כי החשק הוא כפי המניעה. ועל-כן ראוי לאדם להבין, כשיש לו מניעות גדולות מאד מאד להתקרב להצדיקה, ועומדים ומשתטחים לפניו מאד מפל הצדדים למנעו, מזה בעצמו ידע ויבין עצם מעלות הנחשק, שמחמת זה המניעות גדולות כל כך, כי על כל הדברים שבקדשה יש מניעות רבות ובפרט כשרוצה לנסע לצדיקים אמתיים שבזה תלוי הכל, אזי בנדאי מתגברים המניעות ביותר, אבל יש בחינת נקודת האמת בין הצדיקים, שפשוטים להתקרב אליו שבזה תלוי הכל, אזי מתפשטים ומשתטחים המניעות מאד מכל הצדדים, ומזה בעצמו יכול להבין מעלת הנחשק פני. ועל-כן צריך להתגבר, שיהיה לו רצון וחשק חזק מאד כפי מעלות הנחשק הזה ועל-ידי זה יזכה לשבר המניעות ולהגיע אליו. כי זה כלל שאין שום מניעה בעולם שלא יוכל האדם לשברה, רק צריך שיהיה החשק והרצון חזק מאד כפי מעלת הנחשק וכנזכר לעיל. (ליקוטי עצות. מניעות אות ב)

באותם השנים על מנת להגיע לציון נזקקו לדרכון רשמי או מזוייף של הדוד סם מאמריקה, וזה מאמא רוסיה, לדחוף שלמונים ירוקים לכל שוטר אוקראיני (אז קראו להם רק "רוסים"...), להתפלל להרבה רחמי שמיים, לאגור כוחות נפש, ובסופו של דבר מי ייתן ונוכה לומר תיקון הכללי חטוף על הציון, ושהגויה לא תשים לב חלילה.

ועל ראש השנה... מאן דכר שמה.

אומן ראש השנה תשפ"ד

דומה כי אין מקום בעולם שכה סובבות המניעות לפקוד אותו כמו את ציון רבינו הקדוש, חסידים בכל הדורות ייחלו כל כך להגיע ולהשתטח על ציונו של רבינו הקדוש, אך לאורך ציר השנים כמעט תמיד סבבו מניעות רבות את הדבר. מניעות אישיות ומניעות כלליות.

מסך הברזל הקומוניסטי היווה את השנים הכי קשות בדור האחרון, כששכינה הקדר שה מוטלת בבזיון בחצרה של אשה קומוניסטית מרושעת.

דויד וינשטוק

אבל לאחר כיסור פים רבים תפילות זעקות ודמעות, מסך הברזל הקומודי ניסטי קרס, והדרך לאומן נסללה לכל.

על הציון הוקם ונבנה מבנה ענק רב מימדים.

מנמל התעופה בלוד יצאו טיסות יומיות לקייב ואוד-סה, ולראש השנה נערכה רכבת אווירית שהביאה עשרות אלפים ורבבות, לעיתים אפילו לויניצה הס' מוכה לאומן.

כל הרוצה לבוא, יבוא וייטול.

המניעות נעלמו, אלא שאיתם גם הכיסופים האיתנים.

ואז נשלחה משימ ה'קורונה' ואחריה 'מלחמת רוסיה ואוקראינה', ויחד איתם חזרו המניעות חזר הכיסופים התפילות והזעקות.

על ראש השנה תשפ"ד נראה היה כי כל הצדדים עושים הכל רק כדי להפריע, רק כדי להוסיף כיסופים.

האוקראינים אחזו באומן כקלף מיקוח

כשהם מקווים להשיג בכך נשק מתוצרת ישראלית.

ומאידיך...

קעת כל יהודי יודע היטב את האמת, מי שומר על העם היהודי בכל מקום.

אך בערב ראש השנה היה יהודים שלצערנו שכחו מזה וגם הם דאגו להערים קשיים רבים.

לאחר פעי-לותם ועבודתם הקשה של עסקני איחוד ברסלב ועם הרבה מאוד סייעתא דישמיא הדרך נסללה גם השנה, וכל יהודי יכול היה לקנות כרטיס לאחד ממדינות הגבול עם אוקראינה, לעלות על רכב, לחצות את הגבולות ולהמשיך אל המעיין לראש השנה לאומן.

אך יחד עם זאת, היה נדרש להזכיר כי בסופה של הדרך המייגעת והיקרה נמצא קודש הקודשים.

קמפיין ממוקד התפרסם בריכוזי אנ"ש ברחבי הארץ והעולם, כך גם ברובע היהודי באומן, שביקש בשפה יפה וברורה להשרות בציון אווירת קדושה ולא להוציא את שם

את מכשיר הסמארטפון.

גם קופסאות של טישו פוזרו בהיכלי הציון לרווחתם של רבבות העולים, כשבשני צידי הקופסה התנוסס לו הכיתוב "אומרים לא לסמארטפון בציון!"

בנוסף לזה התנדבו רבים לחלק כרטיסים שמזכירים דבר זה כה ברור ופשוט - "מי שמכבד את רבינו לא מוציא סמארטפון".

מקום רבינו הוא קודש הקודשים די לקרוא תיאורים חדשים גם ישנים, איך הגיעו חסידי ברסלב אל ציון רבינו הקדוש בעבר כדי להיזכר ולהבין כי אם הגעת עד לכאן "שֶׁל נְעֻלְיִךְ מְעַל נְגֻלְיִךְ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדָמַת קֹדֶשׁ הוּא".

להיזכר למשל איך הגיע רבי שמואל שפירא ל"ל לציון, שבכדי לקבל דרכון אמריקאי המסע שלו התחיל בכמה חודשי מגורים בניו יורק עדי הגיע לחבוק את רצפת הציון הקדוש, כשהוא משתנק שוב ושוב במילים "לְקוֹדְשֵׁי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה"

וחזקה על תעמולה שאינה חוזרת ריקם.

רבים הם שקבלו על עצמם לעשות זאת והשאירו את המכשיר בדירה או לפחות לא הוציאו אותו מהכיס.

אך מסתבר שהיה גם כאלו שזה הביא עבורם תוצאות טובות בהרבה.

אחד מהאנשים שנטל על עצמו את המלאכה הוא הבחור ישראל עסיס (שם בדוי) שהתנדב להזכיר ולעורר אנשים על העניין.

הוא מספר שאמנם בימים הראשונים המצב בציון היה פחות טוב, אך מיום ליום נראה היה שהציבור החל להפנים, ואט אט נראו בציון פחות ופחות מכשירים לא כשרים, ומלבד בודדים ממש היה נראה שהציבור הולך ומתפכח ומפנים את גודל יקרת וקדושת הציון.

באחד המקרים בערב ראש השנה ציפתה לו הפתעה.

כה הוא מספר:

באחד הימים נכנסתי להיכל התורה שברחוב פושקינה - המלא מפה לפה בלומדים, עברתי וחילקתי כרטיסים, בין ההוגים ראיתי יהודי שהיה מוכר לי ונתתי גם לו את הכרטיס, על ידו ישב

לפני כמה שנים, עוד בעודי נער צעיר לימים, קנו לי הורי מכשיר "חכם" – סמארטפון, דבר כזה במקומותינו ניתן לכל נער ונערה ונחשב רגיל לחלוטין.

אך ההורים שלי לא חלמו לאן אני עלול להגיע.

הגעתי למצב של התמכרות מוחלטת "יכולתי לשבת שמונה שעות ביום על המסך הקטן, על שטויות במקרה הפחות טוב, ועל פריצות רח"ל במקרה הרע ממש"

בחור שהיה נראה כי הוא לא גדל בבית חרדי.

משום מה גמרתי אומר ונתתי לו גם כרטיס כזה, למרות שמלכתחילה היה נראה לי כי הכרטיס יתגלגל על הרצפה בשניה הבאה.

להפתעתי הוא קרא לי, הוא רצה לשוחח, היה לו משהו חשוב לומר לי.

התיישבתי לצידו והוא מתחיל לגולל לפני, קוראים לי ינון גפן (ג"כ שם בדוי) גדלתי בבית דתי לאומי.

התמכרותי למכשיר שהיה עבורי כמו סם. סם. המוות ממש. ללא יום וללא לילה.

אך לא מזמן - הוא ממשיך לגולל - אזרתי אומץ, וביום אחד הוצאתי את המכשיר מכיסי וניפצתי אותו לחתיכות...

שמחתי מאוד לשמוע מזה, מספר לנו ישראל. אך אז הוא סיפר לי כי לאחר תקופה הוא קנה מכשיר חדש... אבל כיום הוא משתמש בו אחרת, ורק לדברים נצרכים, ממש רק לדברים קטנים כמו קניות ושיחות. לדבריו הוא אפ' לא לוקח איתו את המכשיר מהדירה.

שתבינו, במקום בו הוא נמצא, לכולם יש מכשיר כזה, למשפחה, לחברים. לכולם.

נשכתי שפתיים ולא ידעתי מה לומר לו...

בעיניו, כיום הוא בסדר גמור, המכשיר אפילו נשאר כעת בדירה.

ממשיך ישראל לספר - נשארתי ללמוד עוד שעה בהיכל התורה, אחרי זמן יצאתי משם.

ובאותם רגעים שאני יצאתי, גם ינון יצא מהמקום.

יצאנו ביחד והתחלנו לשוחח, שיחת חברים אמיתית. דיבורים בעבודת השם.

והדברים היוצאים מן הלב נכנסו ללב.

אלא שאז לפתע קרה שם דבר מעניין -

"אני רוצה לשבור את המכשיר שלי עכשיו!" - הוא אומר לי.

"אני אפילו לא רוצה לגעת בו, עשה עימי חסד, לך אתה לתיק שלי שנמצא בדירה פלור-נית, קח את המכשיר ותשבור אותו לרסיסים" - הוא אומר.

לא האמנתי למשמע אוזני, אבל לא חיכיתי לרגע הבא, שמא כבר יתחרט, רצתי לדירה שהוא ציין, זיהיתי את התיק המדובר, נטלתי

ניכר

Let's respect the Rebbe!

no smartphone by the tzion

אויר הנח והזך

הקשר עם ינון גפן המשיך הלאה, כשמדי שבוע אנחנו מקפידים ללמוד בחברותא בטלפון ולהיפגש מעת לעת.

ממש ניכר בו השינוי שהדבר הזה הביא בו, וכפי שהוא מעיד על עצמו, על מה שזה הפך בו מקצה לקצה, ביראת שמיים, בתורה ובתפילה.

כך, מכרטיסים שנועדו לשמור על קדושת הצייון, זכינו וכעת יהודי שומר על קדושתו למרות כל הניסיונות ומתעלה בעבודת השם ■

את המכשיר, יצאתי החוצה ומיד שברנו אותו עם אבן גדולה.

היו שם עוד כמה יהודים יקרים ומיד עשינו ריקוד לכבוד המצווה הגדולה.

כאן לא נגמר הסיפור בכלל.

נטלנו את המכשיר המנותץ ונתנו אותו לאחד מן האברכים הצדיקים שהחליט לעשות מעשה: פְּרָסוּמֵי נִפְאָר

אותו אברך נטל את המכשיר המנותץ, ושם בשער הצייון הוא נעמד והעלה אותו על נס, כשהוא מראה לכל כי ישנה דרך אפשרית בהחלט לכל כי מי שרוצה וכוסף להתנתק ולהתרומם - שידע כי הדבר אפשרי!

"מצווה גוררת מצווה" פרסום המעשה גרר אחריו גל מסוים של התנתקות מהמכשירים, רק בשבועות האחרונים שמענו כי כמה מהעור לים לצייון הקדוש החליטו ליטול את מכשיריהם ולהשליכם ללהבות אש המדורה, שהודלקה לבי עור של תומאה אחר, כאשר גם הם נסחפים אל הקדושה ומתחילים במסע אל הקודש פנימה.

לסיום.

סיכום פעילות

בימי הקיבוץ

ראש השנה תשפ"ד

אין זה סוד, שבשנים האחרונות הנסיעה אליה אנו כל כך מצפים ומייחלים, מלוות בכאב לב ובהרגשת פספוס, שחבל שזה לא יכול להיראות אחרת. אחרי ככלות הכל, המאמץ הוא לא קטן, משקיעים ממון, משאירים מאחור את בני הבית, לפעמים גם פרנסה, ומי מדבר בשנתיים האחרונות שההגעה כרוכה במסע ארוך ומפרך, הכל בכל מכל כל אנו מוכנים להקריב, ובלבד שנזכה לעלות אומנה לחסות בצל הצדיק.

אך כשאנו נכנסים להיכל הקדוש, ומול עינינו מזדקר המכשיר על כל נוראותיו... היש הרגשת פספוס גדולה מזו! בשביל זה באנו עד הנה? גם במקום הכי קדוש וטהור עבורינו, נאלצים אנו לפגוש את ההיפך הגמור?

קשה לתאר את הכאב העצום, לראות את זה מול העינים! להיווכח שלא עלה בידינו לברוח מהרגשת החולין המלווה אותנו כל השנה. השתוקקנו להתרומם טפח מעל הקרקע, והנה הבעל דבר רודף אחרינו עד

לכאן, ועושה הכל שחלילה לא נוכל להגיע לכך.

ההרגשה היתה אצל רבים מאד מאתנו, כי חייבים לעשות משהו בנידון, חייבים להגיע למצב שלכל הפחות בתוככי הציון הק', נפגש רק עם קדושה וטהרת הלב, ולא עם דברים שהם היפך מהם.

רבים, רבים מאד רצו שמשוהו יעשה לעצור את התרפה, ציפו בכליון עינים, שמאן דהוא ירים את הכפפה וישבור את השתיקה הרועמת.

ואכן, בס"ד זה קרה!...

...

מי שזכה להשתתף בקיבוץ הק' בראש השנה העעל"ט, לבטח היה עד לקמפיין האדיר והמוצלח, שלא הותר איש בלי שיתוודע אליו. הקבועים שלא החסירו אף שנה (מלבד שנת בהלת הקורונה) מאז שנפל מסך הברזל הקומוניסטי, דווחו בהתרגשות שאף פעם לא פגשו באומן תעמולה אפקטיבית ככזאת עוצמה...

זה לא נעשה מאליו, המון כח ומוח הושקע בקמפיין, על מנת שהוא יובן ויקובל אצל כולם ללא יוצא מן הכלל. כי המטרה לא היתה לפגוע ח"ו בשום יהודי, אלא שכל אחד יבין שהוצאת סמארטפון בציון, זו סתירה מינינה וביה. זה כמו להגיע למלך, ולזלזל בכבודו בפניו.

הפעילות החלה עם הדפסת פרוספקט מעניין ומושך עין, שהופץ שלשה שבועות לפני הקיבוץ - כאשר לקראת שבת פרשת 'כי תצא' ('אלול תשפ"ג) חולק בכל ריכוזי ובתי הכנסיות של אנ"ש בכל רחבי ארה"ק.

לכך לוותה מודעת פרסום ענקית שזעקה את זעקת כולנו: "איך אתה עושה את זה לרבינו, השנה שוברים שתיקה!".

הקמפיין התקבל בהערכה מרובה. התגובה הספונטנית של כל מי שנכנס בשערי בתי הכנסיות והתוודע

חומר ההסברה עבר יחד עם פותלות עד הגיעו ל

למודעה היתה בערך כך: 'וואו! לזה הרי חיכינו זמן רב', 'כל הכבוד!', 'איפה היינו עד היום'. הפרור ספקט נקרא בשקיקה, כשאתה רואה איך אב' רכים מהנהנים בראשם, מזדהים עם כל מילה הכתובה שם.

לקראת שבת 'כי תבוא' (שבועיים לפני הקיבוץ) הופץ עלון תחת הסיסמה 'האוויר

הנח והזך', שאף הוא מלווה בשני מודעות ענק: האחד זעק "רבינו כאן! דער רבי איז דא!", והשני "שמע ישראל ה' אחד! במסירות נפש נשמור על ציון רבינו הקדוש, קודש הקודשים".

בשבוע האחרון שלפני הקיבוץ, לקראת שבת ניצבים וילך, הופץ מגזין רב תוכן בן 16 עמודים, מלא וגדוש בתמונות, מאמרים וסיפור מרטיט, שאף הוא לווה בשני מודעות ענק: האחד בשם "רְאֵה לִפְנֵי מִי אֶתְּהָ נִכְנָס - לְמִקְוֹם אֲשֶׁר לְהִבָּת שְׁלֵהֶבֶת", והשני "כשמגיעים בקדושה הלב נפתח!".

יצויין, שבהיות ובשבוע זה (שבת סליחות) ישנם רבים מאנ"ש השובתים באתרא קדישא מירון, דאגו העסקנים המסורים, לפרסום המאסיבי גם בציון וגם בדרכים המובילות.

הפגזת ה'ריכוך' עשתה את שלה, ורבים שעדיין לא זכו להבין את הנזק הטמון במכשיר, הבינו כי עליהם להתחשב, ובטרם צאתם למסע הקודש הותירו אותו מאחור...
...

לקראת הנסיעה לקי-בוץ באומן, הודפסו מאות מודעות על ניר כרזמו משובח, ואלפי מודעות על גבי נילון לבן (באורך ק"מ) שיחזיקו מעמד במזג האוויר הסגרירי של אוקראינה, כן נרכשו אלפי חבילות טישו איכותי, עליהם הודבקו חומרי הסברה... חומר ההסברה עבר יחד עם העולים את כל הדרכים המפותלות עד הגיעו

העולים את כל הדרכים המפותלות עד הגיעו לאומן

לעיר הגעגועים ואומן.

ברגע האחרון, נוסף לקמפיין כרטיס ביקור ומדבקות בגודל זהה, עם בקשה נחרצת, כי מי שמכבד את רבינו לא מוציא סמארטפון, הבקשה הודפסה בעברית ובאנגלית.

כמויות אדירות של הסברה ותעמולה, הופצו בכל ריכוזי אנ"ש ברובע היהודי באומן, וחזקה על תעמור לה שאינה חוזרת ריקם, ראו בס"ד מיד את התוצאות בשטח, ובמיוחד הגיעו משובים שהכרטיסים וחבילות הטישו חוללו פלאים, וממש לא ניתן היה להשוות את המצב השנה, לעומת השנים הקודמות.

אין ספק, שעצם הקמפיין גרם נחת רוח עצומה לבורא עולם ולצדיק, ולבטח פעל ישועות גדולות לעם ישראל בכלל, ולעולים אומנה בפרט.

העסקנים מבהירים, כי בעז"ה היתה זו יריית הפתיחה, להמשך פעילות מאסיבית, עד שכולם כולם ללא יוצא מן הכלל, יבינו את גודל האחריות וחשיבות הנושא, והטהרה והקדושה תשרור ללא גבולות בתוככי הציון הקדוש ■

